

30 Tháng Tư và Người Việt Hải Ngoại

Mỗi năm, những giờ phút cuối của VNCH cùng những diễn biến lịch sử, thảm cảnh sau 30 tháng tư, lại trở về trong tâm trí chúng ta. Khi “Ôn cố tri tân”, nhớ đến bao chia ly tức tử, những mất mát tột cùng, tưởng niệm người thân bị hành hạ thân tâm, thể xác, cưỡng bức lao động trong những trại giam khắp nơi trên đất nước, hay bị cướp, bị hiếp, và chết trên đường vượt biên mong tìm chút tự do; khi nhớ đến bao mồ mả người thân bị quật lên từ các nghĩa trang, cùng nhận diện hiện tình đất nước với những giá trị tinh thần đang xuống dốc, suy đồi băng hoại thê thảm, không ít người trong chúng ta lại ngậm ngùi, đờn đau, uất nghẹn....

Nếu có thể chỉ dồn hết trí lực vào việc kiếm áo cơm, bằng cấp, danh vọng và an lòng thụ hưởng những vật chất tiện nghi, những thành công vượt trội trên nhiều khía cạnh khác nhau trong đời sống mới, có lẽ chúng ta sẽ không phải muộn phiền bao nhiêu... Nhưng nếu đã từng mang trên mình tấm thẻ “tỵ nạn cộng sản”, có mấy ai không chạnh lòng khi nghĩ đến ngày 30, tháng tư năm 1975, một miền Nam ám áp tình người, nơi có những người trai trẻ hiên ngang hào hùng sẵn sàng hy sinh cho quê Mẹ, những goá phụ son trẻ tiết liệt, trung trinh, tảo tần sớm hôm thay chồng nuôi dạy con trong bao khốn khó, đã bị bức tử, và dẫn đưa đến bao cảnh đời nghiệt ngã tan hoang....

Sau gần bốn thập niên, những người bên “phe thắng cuộc” đã rất thành công trong việc “cải tạo tư tưởng”, biến đất nước VN thành một nơi mà sĩ khí trở thành khan hiếm trong mọi tầng lớp “trí thức”. Xã hội suy thoái, băng hoại. Đạo đức suy đồi. Lòng người chán ghét, khô cạn niềm tin... Bên cạnh hàng triệu người dân cùng đình, cơ cực, trong bao cảnh đời lấm nổi bi ai, là những kẻ cầm quyền trơ trẽn, chễm chệ ăn trên ngồi trước, hưởng thụ phung phí, vung vít xa hoa, bằng tiền bán đất, cống người, cướp được của hàng triệu dân oan khốn khó.

Những thao thức vò võ gần 40 năm qua cùng với câu hỏi: “Chúng ta phải làm gì để góp phần cho phong trào đấu tranh dân chủ cho VN”, có lẽ đã là đầu đề của những buổi họp báo công khai có, âm thầm có, bởi người Việt khắp nơi trên thế giới. Thành thật mà nói, việc lên tiếng nói đòi hỏi nhân quyền, đòi công bằng, tự do dân chủ không thể xuất phát từ những người Việt hải ngoại. Chúng ta chỉ có thể ủng hộ, yểm trợ tinh thần cho quyền đòi tự do của người dân trong nước. Chỉ có người dân trong nước mới có đầy đủ tư cách để gióng lên tiếng nói, phát xuất từ con tim, từ những khao khát nhân quyền tức tưởi, vờ bờ..... Khi bỏ nước ra đi, một số trong chúng ta đau đớn trông về quê Mẹ, hy vọng, thề nguyện, tự hứa sẽ làm điều gì đó để cứu dân mình khỏi họa cộng sản, để đỡ xón xang. Trên thực tế, ước mơ đó ngày càng thay đổi, đã phải thay đổi, theo những nhu cầu sinh

kế, những âu lo đời thường, với những giới hạn về địa lý, và quyền hạn, hợp lý, hợp tình của từng người dân Việt đang sống đời tha hương, viễn xứ.

Người Việt hải ngoại có lẽ hơn lúc nào hết cần có sự nhận định sáng suốt về thế đứng của mình trên chính trường quốc tế hiện tại. Những cường quốc, đã, đang, và sẽ tiếp tục điều khiển, đổi trao những chính sách có lợi cho nước họ, cho cá nhân những kẻ có tiền, đứng sau lưng tất cả những guồng máy chính quyền trên toàn thế giới. Và chúng ta cần cảnh tỉnh với những chiêu bài, vở kịch chính trị sau những bức bình phong “đổi trao văn hóa”, những bài bản ru ngủ, mị dân, cố tình khóa lấp, bao che cho những tội ác của ĐCSVN, và nhất là những phương án mua chuộc, làm ăn chung, “hòa hợp hòa giải”, không ngoài mục đích giữ vững thế lực và của cải cướp được từ người dân bởi những kẻ cầm quyền điều ngoa, quỷ quyệt.

Thiên nghi, cách trả nợ quê hương giản dị, hữu hiệu nhất của người Việt ở hải ngoại là sự đóng góp tích cực, cách cư xử, ứng phó sáng suốt trong việc nuôi dạy con cái, thi hành bổn phận người dân, với cộng đồng người Việt HN, và xã hội chung quanh, để tất cả chúng ta có thể ngẩng mặt, hiên ngang, không một chút tự ti mặc cảm dân tộc. Chúng ta có thể tạo dựng, duy trì và phát huy niềm tin, niềm hãnh diện về nòi giống trong thế hệ trẻ VN tại hải ngoại, để con cháu chúng ta không có cơ hội vắn vẹo, chỉ trích rằng cộng đồng người Việt HN mâu thuẫn, vị kỷ, không hơn chi những kẻ cầm quyền bên VN, thiếu lòng tự trọng, hay vô cảm, thờ ơ với những tệ nạn xã hội, những bất công, vi phạm, chà đạp nhân quyền, ngay trên chính các quốc gia chúng ta thường trú...

Khi chúng ta gióng lên tiếng nói đòi hỏi sự công bằng, nhân quyền cho những người thấp cổ bé miệng ngay trên những nước được xem là có tự do, dân chủ, khi chúng ta đối xử với nhau bằng tình người chân chất, chan chứa nghĩa nhân ngay chính trong cộng đồng chúng ta trên đất khách, thì chúng ta đã giương cao ngọn cờ chính nghĩa, phản ngược lại những điều cùng cực vô luân, phi nhân, phi lý đã và đang xảy ra trên quê Mẹ. Chỉ khi đã làm được điều đó, chúng ta mới thực sự có tiếng nói mạnh mẽ, được hậu thuẫn, gây dựng được niềm tin, sự kính trọng của đám con cháu, những người trẻ gốc VN, được sinh ra và lớn lên trên những xã hội có nền dân chủ, tự do tương đối chân chính.... Những người dân thân tranh đấu cho một Việt Nam sáng sủa hơn càng thấy rõ vì sao chúng ta đã phải bỏ nước mà đi, thấy rõ chính nghĩa, lập trường kiên quyết của chúng ta: nhân bản, nhân quyền đúng nghĩa được triệt để tôn trọng, đề cao trong từng hành động, lời nói của chúng ta khi được sống trong bầu không khí thật sự tự do, dân chủ.

Trở lại chuyện tranh đấu cho nhân quyền bên VN hay bất cứ nơi nào trên thế giới: một thực tế phũ phàng là nhân quyền được nói đến chỉ là một trong những chiêu bài, khi các nước trong cuộc muốn giao thương, qua những dự án “hùn hạp, mở mang kinh tế” hay chấp thuận cho VN vào hội đoàn này, ủy ban nọ trên chính trường quốc tế. Luôn luôn, người có quyền định đoạt cuối cùng, tối yếu, vẫn bị lèo lái bởi những tài phiệt, qua tiền bạc ngập đầu, nắm trong tay và ảnh hưởng to lớn đến guồng máy chính quyền trên cả

nước Mỹ. Thế nên, những người trẻ trong nước dần thân tiến bước, cần am hiểu lịch sử, vị thế của VN trên bản đồ chính trị, cùng những ảnh hưởng đến VN do nền kinh tế toàn cầu. Họ sẽ phải dốc lòng, tận lực thu thập kiến thức, trau dồi ý chí và giữ vững niềm tin trong việc gầy dựng lại một ngày mai, một thế hệ trẻ VN chín chắn, kiên quyết trong lý tưởng chân thành, gầy dựng lại non sông, giang sơn gấm vóc với hào khí Tiên Rồng, giữa hồn thiêng sông núi miên man, bất tận... Khi đó người Việt Nam khắp nơi sẽ không còn mang mặc cảm nhục tiếu, vì không phải mãi cúi đầu chạy theo những chia chác, toan tính của ngoại bang, không còn phải chua chát ngậm ngùi cho kiếp dân đen phải chịu bao nỗi bất công, tủi nhục...

Dân tộc ta đã có hơn bốn ngàn năm dựng nước, tinh thần bất khuất của ông cha vẫn còn đó, và Việt Nam cũng sẽ - chắc chắn sẽ phải - có ngày thoát khỏi cảnh giai đoạn lịch sử tăm tối hiện tại. Hồn nước đó đây trên khắp nẻo quê hương, ý chí quật cường và lòng yêu nước của dân Việt sẽ không ai có thể tiêu diệt được. Chủ nghĩa CS chỉ là một giai đoạn, một cơn bệnh ngặt nghèo, một tai họa cho dân tộc, đất nước, và “điều đó rồi cũng sẽ qua đi”, không chóng thì chày cũng sẽ lụi tàn. Khi lòng dân chín mùi, đa số khát khao, sẵn sàng hy sinh, bất chấp gian nguy, để thay đổi chính thể ở VN, khi người người cùng đồng tâm nhất trí đứng lên giương cao ngọn cờ chính nghĩa trong niềm tự hào về nòi giống, khi những kẻ cầm quyền không còn chỗ đứng, phải trốn chạy lấy thân, tự do dân chủ sẽ không còn là niềm mơ ước viễn vông, quá tầm tay với...

Minh Phương

<https://pvo369.wordpress.com/2015/04/12/30-thang-tu-va-nguoi-vie%CC%A3t-ha%CC%89i-ngo%CC%A3i-2>

Nguồn: Internet E-mail by Minh Phương chuyển

<https://pvo369.wordpress.com/2015/04/12/30-thang-tu-va-nguoi-vie%CC%A3t-ha%CC%89i-ngo%CC%A3i-2>

*Đăng ngày Thứ Hai, April 13, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*